

BOSNA I HERCEGOVINA
REPUBLIKA SRPSKA
VRHOVNI SUD REPUBLIKE SRPSKE
BROJ: 77 0 P 053770 19 Rev
Banjaluka, 10.04.2019. godine

Vrhovni sud Republike Srpske u vijeću sastavljenom od sudija, Tanje Bundalo kao predsjednika vijeća, Davorke Delić i Darka Osmića, kao članova vijeća, u pravnoj stvari tužioca „M.C.“ doo P., koga zastupa punomoćnik R.Ć., advokat iz B.L., protiv tuženog S.T. iz P., koga zastupa punomoćnik G.K, advokat iz P., te D.M. iz P., i M.T. iz P., koje zastupa punomoćnik R.S., advokat iz P., radi utvrđenja, odlučujući o reviziji tužioca protiv presude Okružnog suda u Prijedoru broj 77 0 P 053770 18 Gž 2 od 28.12.2018. godine, na sjednici održanoj dana 10.04.2019. godine, donio je

PRESUDU

Revizija se djelimično usvaja, presuda Okružnog suda u Prijedoru broj 77 0 P 053770 18 Gž 2 od 28.12.2018. godine se preinačava u pobijanom dijelu kojim je usvojena žalba tuženog S.T. u pogledu odluke o glavnoj stvari, tako što se žalba tuženog S.T. odbija i presuda Osnovnog suda u Prijedoru broj 77 0 P 053770 17 P 2 od 05.12.2017. godine potvrđuje u dijelu kojim je obavezan tuženi S.T. da tužiocu isplati iznos od 113.093,00 KM, sa zakonskom zateznom kamatom počev od 01.07.2013. godine do isplate, te u dijelu odluke o troškovima postupka tako što se obavezuje tuženi S.T. da tužiocu na ime troškova cijelog postupka plati iznos od 4.488,40 KM, u roku od 30 dana.

U preostalom dijelu (kojim se traži da se tuženi D.M. i M.T. solidarno obavežu na isplatu iznosa od 113.093,00 KM), revizija se odbacuje.

Obrazloženje

Prvostepenom presudom Osnovnog suda u Prijedoru broj 77 0 P 053770 17 P 2 od 05.12.2017.godine utvrđeno je da je ništav Ugovor o kupoprodaji nekretnina broj: OPU-168/13 od 29.03.2013. godine, predmet kog ugovora je poslovni prostor na I spratu stambeno polovnog objekta spratnosti PO+3+3, koji je izgrađen u P. u naselju „C.“ između Ulica ..., na građevinskim parcelama označenim po novom premjeru kao kč. broj 1977/1, kč. broj 1978/2, kč. broj 1978/1, kč.broj 1977/2 i kč.broj 1979/1, sve upisane u pl.br.3325/10 i pl.br.3324/5 KO P., što po starom premjeru odgovara parcelama označenim kao kč. broj 24/4, kč. broj 24/55 i kč. broj 24/36 upisane u zk.ul. br. 8685 KO SP Prijedor, u površini od 57,70 m2 po cijeni od 1960,00 KM po metru 2, što ukupno iznosi 113.093,00 KM.

Obavezani su tuženi D.M. i M.T. da tužiocu solidarno nadoknade troškove parničnog postupka u iznosu od 3.828,53 KM u roku od 30 dana.

Obavezan je tuženi S.T. da tužiocu na ime povrata kupoprodajne cijene isplati iznos od 113.093,00 KM sa zakonskom zateznom kamatom počev od 01.07.2013. godine do isplate, kao i da tužiocu nadoknadi troškove parničnog postupka u iznosu od 3.828,53 KM, a sve u roku od 30 dana.

Odbijen je tužbeni zahtjev tužioca u dijelu da se obavežu tuženi D.M. i M.T. da tužiocu na ime povrata kupoprodajne cijene isplate iznos od 113.093,00 KM sa zakonskom zateznom kamatom počev od 01.07.2013.godine pa do isplate.

Drugostepenom presudom Okružnog suda u Prijedoru broj 77 0 P 053770 18 Gž 2 od 28.12.2018. godine žalba tuženog S.T. u dijelu u kojem se pobija stav I izreke presude Osnovnog suda u Prijedoru broj 77 0 P 053770 17 P 2 od 05.12.2017.godine je odbačena kao nedopuštena.

U preostalom dijelu, žalba ovog tuženog je usvojena i prvostepena presuda Osnovnog suda u Prijedoru u stavu III preinačena tako što je odbijen tužbeni zahtjev da se tuženi S.T. obaveže da tužiocu na ime povrata kupoprodajne cijene isplati iznos od 113.093,00 KM sa zakonskom zateznom kamatom počev od 01.07.2013. godine pa do isplate, kao i da tužiocu nadoknadi troškove parničnog postupka.

Obavezan je tužilac da tuženom S.T. nadoknadi troškove parničnog postupka u iznosu od 4.180,00 KM u roku od 30 dana.

Žalba tuženih D.M. i M.T. je odbijena i označena prvostepena presuda potvrđena (stav II izreke).

Obavezan je tužilac da tuženom S.T. nadoknadi troškove žalbenog postupka u iznosu od 564,00 KM u roku od 30 dana.

Blagovremeno izjavljenom revizijom drugostepenu presudu u stavu 2. i 3. izreke presude pobija tužilac iz razloga povrede odredaba parničnog postupka i pogrešne primjene materijalnog prava, s prijedlogom da se revizija usvoji, pobijana presuda preinači i tuženi solidarno obavežu da tužiocu isplate iznos od 113.093,00 KM, sa zakonskom zateznom kamatom i troškovima postupka, odnosno ukine i predmet vrati na ponovno suđenje.

U odgovoru na reviziju tuženi tuženi S.T. predlaže da se revizija odbije.

Revizija je djelimično osnovana u dijelu kojim se pobija drugostepena odluka u odbijajućem dijelu, u odnosu na tuženog S.T..

U ostalom dijelu revizija je nedozvoljena.

Predmet spora u ovoj parnici je tužbeni zahtjev tužioca da se utvrdi da je ništav Kupoprodajni ugovor broj OPU-168/13 od 29.03.2013. godine, te da se obavežu tuženi da mu solidarno na ime povrata kupoprodajne cijene isplate iznos od 113.093,00 KM, sa zakonskom zateznom kamatom počev od 01.07.2013. godine pa do isplate i troškove parničnog postupka.

Na osnovu izvedenih dokaza i rezultata cjelokupnog postupka prvostepeni sud je utvrdio da je tužilac dogovorio sa tuženim S.T., koji je kao investitor izgradnje preuzeo sva prava i obaveze prethodnog investitora G.Đ., da za potrebe izgradnje stambeno poslovnog objekta u P. u naselju „C.“ između Ulica ..., spratnosti PO+3+3, izvrši usluge istraživanja lokacije, urbanizma i tehnologije, izrade i projektovanja, idejnih rješenja i izrade projektne tehničke dokumentacije; da je tužilac izvršio dogovorene poslove (usluge), odnosno izradio projektne tehničke dokumentacije, o čemu je 09.02.2013. godine sastavljen zapisnik koji su potpisali zakonski zastupnik tužioca i tuženi S.T., u kome se konstatuje da su ti radovi izvršeni, te da će se za iste tužiocu kompenzacijom obezbijediti poslovni prostor PP 16a površine 57,7 m² na prvom spratu stambeno poslovnog objekta; da je tužilac tuženom S.T. kao investitoru 29.03.2013. godine ispostavio račun za izvršene usluge, prema kome cijena izvršenih usluga tužioca sa PDV od 17 % iznosi 113.093,00 KM; da je Ugovor o kupoprodaji broj OPU-168/13 od 29.03.2013. godine zaključen između tuženih D.M. i M.T., kao prodavaca i tužioca kao kupca; da ovim ugovorom prodavci prodaju, a kupac kupuje poslovni prostor PP 16/a u površini 57,70 m² kao poseban dio stambeno poslovnog objekta spratnosti Po+P+3, koji se gradi u P., naselje „C.“, između Ulica ..., na građevinskoj parceli koju čine kč.br.1977/1, kč.br.1978/2, kč.br.1978/1, kč.br.1977/2 i kč.br.1979/1, sve upisane u Pl.broj 3325/10 i Pl.broj 3324/5 KO P. I, a što starom premjeru odgovara kč.br.24/4, kč.br.24/45 i kč.br.24/36, sve upisane u Zk.ul.broj 8685 KO SP P. (član 2. i 3.); da ugovor sadrži clausulu intabulandi kojom su prodavci saglasni i dozvoljavaju da se kupac u zemljišnim knjigama i drugim odgovarajućim registrima bez njihovog daljeg znanja i odobrenja uknjiži kao vlasnik i posjednik sa 1/1 dijela na predmetnom poslovnom prostoru (član 9.); da je ugovorom regulisano da cijena za ovaj poslovni prostor po metru m² iznosi 1.960,00 KM, tako da ukupna kupoprodajna cijena za ovaj poslovni prostor iznosi 113.093,00 KM (član 4.); da je čl. 5. ugovora o kupoprodaji od 29.03.2013. godine regulisan način plaćanja kupoprodajne cijene na način da je isplata cijene iz člana 4. ovog ugovora za poslovni prostor u iznosu od 113.093,00 KM u cijelosti izvršena kompenzacijom (prebijanjem međusobnih obaveza i potraživanja) sa potraživanjem kupca od prodavaca u iznosu od 113.093,00 KM na dan 29.03.2013.godine koji se odnosi na usluge istraživanja lokacije urbanizma i tehnologije, izrade i projektovanja idejnih rješenja i izrade projektne tehničke dokumentacije, a sve prema računu br. 4/03-2013 od 29.03.2013. godine; da je prilikom zaključenja ovog ugovora koji je notarski obrađen prodavce kao punomoćnik, prema punomoći broj OPU-329/12 od 04.05.2012. godine, zastupao tuženi S.T., koji je kao punomoćnik navedenih tuženih, uz tužioca kao kupca i potpisao predmetni ugovor; da je članom 2. ovog ugovora regulisano da se poslovni prostor koji je predmet ovog ugovora, ne odnosi na poslovne prostore koji su u isključivom vlasništvu prodavaca sa po 1/1 dijela, već da se predmetni poslovni prostor odnosi na preostalih 4/5 dijela objekta; da su tuženi D.M. i tuženi M.T., kao suvlasnici sa po 1/2 dijela nekretnina upisanih u Zk.ul.broj 8685 KO SP Prijedor, što po katastru odgovara nekretninama upisanim u Pl.broj 3324/5 i Pl.broj 335/10 i tuženi S.T. kao investitor, dana 26.10.2010. godine zaključili Ugovor o zajedničkoj izgradnji stambeno-poslovnog objekta pod brojem OPU-599/2010, na osnovu pravosnažnog rješenja o odobrenju za gradjenje broj: 06-361-245/08 od 5.8.2009. godine i da su članom IX ovog ugovora regulisana prava stranaka na izgradjenoj nepokretnosti na način da drugotuženom i trećetuženom pripada ukupno 1/5 dijela nekretnine ili 20% od neto izgradjene površine stambeno-poslovnog objekta izgradjenog na njihovim nekretninama, odnosno svakom suvlasniku po 1/10 dijela nepokretnosti ili po 10% od neto izgradjene površine, a da tuženom S.T. kao investitoru pripada 4/5 dijela nepokretnosti u izgradjenom stambeno-poslovnom objektu; da je članom X ovog ugovora regulisano pitanje etažne svojine na način da tuženom D.M. u isključivo vlasništvo, između ostalog, pripadaju i poslovni prostori na I spratu i to: A10 u površini od 35,71 m², A11 u površini od 32,32 m² i A12

u površini od 32,32 m², a da tuženom M.T. u isključivo vlasništvo, između ostalog, pripadaju i poslovni prostori na I spratu i to: A8 u površini od 34,79 m², A9 u površini od 32,38 m² i A9+ u površini od 32,41 m²; da su tuženi 03.09.2012. godine zaključili Ugovor o prodaji pod brojem: OPU-579/12 temeljem koga su u Zk.ul.broj 8685 KO P. tuženi upisani kao suvlasnici i to: tuženi S.T. sa 4/5 dijela, tuženi D.M. sa 1/10 dijela i tuženi M.T. sa 1/10 dijela, na nekretninama upisanim u ovaj zk. uložak označenim kao kč.broj 24/4, kč.broj 24/45 i kč.broj 24/36; da je tužilac podnio zahtjev za uknjižbu prava svojine na osnovu ugovora o kupoprodaji br. OPU-168/13 od 29.03.2013. godine, ali je njegov zahtjev rješenjem br.21.35/714 Dn-1010/17 od 23.06.2017. godine odbijen iz razloga što podaci iz ugovora nisu identični sa stanjem upisa u zk.ul.br.9841 k.o.SP P. (stari broj 8685 k.o.SP P.).

Kod ovako utvrđenog činjeničnog stanja prvostepeni sud nalazi da je Ugovor o kupoprodaji broj: OPU-168/13 od 29.03.2013. godine zaključen na osnovu stanja upisa u Zk.ul.broj 8685 KO SP P. od 19.02.2013. godine, a da je prije zaključenja ovog ugovora, kako to proizilazi iz sadržine Zk.ul.broj 8685 KO SP P. od 23.04.2013. godine, promjenama provedenim 25.03.2013. godine izvršena promjena stanja upisa, iz čega proizilazi da je sporni ugovor o kupoprodaji zaključen suprotno odredbi člana 53. stav 3. Zakona o stvarnim pravima („Sl. glasnik RS“, broj 124/08, 3/09, 58/09, 95/11 i 60/15– u daljem tekstu: ZSP) jer tuženim D.M.u i M.T. nije pripao u svojину predmetni poslovni prostor na kome nisu bili zemljišnoknjižni vlasnici, te je predmetni ugovor ništav pravni posao u smislu odredbe člana 103. Zakona o obligacionim odnosima („Sl. list SFRJ“ broj 29/78, 39/85 i 57/89, te „Službeni glasnik Republike Srpske“ broj 17/93, 3/96, 39/03 i 74/05, u daljem tekstu ZOO), budući da je zaključen na temelju neistinitog stanja upisa, zbog čega nalazi da je tužbeni zahtjev kojim se traži utvrđenje ništavosti Ugovora o kupoprodaji broj: OPU-168/13 od 29.03.2013. godine, osnovan.

Odlučujući o tužbenom zahtjevu za povrat kupoprodajne cijene, prvostepeni sud je pošao od toga da je članom 5. ugovora o kupoprodaji od 29.03.2013. godine regulisan način plaćanja kupoprodajne cijene poslovnog prostora od 113.093,00 KM (1.960,00 KM/m²), tako da se isplata cijene i člana 4. ovog ugovora u cijelosti izvršava kompenzacijom odnosno prebijanjem međusobnih potraživanja prodavaca sa potraživanjem kupca u iznosu od 113.093,00 KM na dan 29.03.2013. godine (koje se odnosi na izvršene usluge od strane tužioca da za potrebe izgradnje stambeno poslovnog objekta izvrši istraživanja lokacije, urbanizma i tehnologije, izrade i projektovanja idejnih rješenja i izrade projektno tehničke dokumentacije, koja cijena izvršenih radova je data u računu br. 4/03-2013 od 29.03.2013. godine u iznosu od 113.093,00 KM).

Kako je tuženi S.T. investitor stambeno-poslovnog objekta u sklopu koga je i predmetni poslovni prostor, jer prema članu II ugovora o zajedničkoj izgradnji stambeno-poslovnog objekta broj OPU-599/2010 od 26.10.2010. godine kao investitor izgradnje unosi u zajedničku izgradnju finansijska sredstva potrebna za pribavljanje investiciono-tehničke dokumentacije, svih potrebnih odobrenja i saglasnosti i sredstva za izgradnju stambeno-poslovnog objekta i obavezuje se (član III ugovora) preduzeti sve potrebne radnje i finansirati izradu investiciono-tehničke dokumentacije, pribavljanje odobrenja za izgradnju sa izradom idejnog i izvedbenog projekta i izvesti sve radove, zaključuje da je na tuženom S.T. obaveza da tužiocu sa kojim je zaključio ugovor o djelu u smislu odredbe člana 600. ZOO, isplati iznos koji se tužbom traži, bez obzira što su ugovor o kupoprodaji, za koji je utvrdio da ništav, sa tužiocem zaključili tuženi D.M. i M.T., koji kao prodavci nisu ni primili kupoprodajnu cijenu, pa isti nisu ni u obavezi da je vrate tužiocu.

Drugostepeni sud je prihvatio činjenično utvrđenje i djelimično pravni zaključak prvostepenog suda u pogledu ništavosti kupoprodajnog ugovora, te je žalbu tuženog S.T. u dijelu u kojem se pobija stav I izreke presude Osnovnog suda u Prijedoru broj 77 0 P 053770 17 P 2 od 05.12.2017. godine odbacio kao nedopuštenu, a u preostalom dijelu žalbu ovog tuženog je usvojio i prvostepenu presudu Osnovnog suda u Prijedoru u stavu III preinačio tako što je odbio tužbeni zahtjev da se tuženi S.T. obaveže da tužiocu na ime povrata kupoprodajne cijene isplati iznos od 113.093,00 KM sa zakonskom zateznom kamatom počev od 01.07.2013. godine pa do isplate, kao i da tužocu nadoknadi troškove parničnog postupka. Istovremeno je žalbu tuženih D.M. i M.T. odbio i prvostepenu presudu potvrdio u pobijanom dijelu odluke o troškovima postupka (stav II izreke).

Drugostepeni sud je prihvatio pravilnim pravni zaključak prvostepenog suda u pogledu ništavosti kupoprodajnog ugovora za prodaju poslovnog prostora koji je bio u izgradnji, za koji je bilo nužno učešće svih tuženih kao suvlasnika nekretnina na kojima se taj poslovni prostor gradi, jer oni kao suvlasnici zemljišta i zemljišnoknjižni suvlasnici zgrade ostvaruju sva vlasnička prava na izgrađenom stambeno poslovnom objektu, pa činjenica da su ugovorom o zajedničkoj izgradnji od 26.10.2010. godine postigli sporazum o etažnoj svojini nije dovela do prenosa vlasničkih prava između njih, već je nastao samo obligacionopravni odnos kao osnov za kasnije sticanje svojine. Međutim, kako tuženi S.T. nije ugovorna strana u tom ugovoru, već je postupao kao punomoćnik prodavaca, nalazi da on nije ni pasivno legitimisan u odnosu na zahtjev za poništenje spornog ugovora, niti ima pravni interes da pobija prvostepenu odluku u dijelu u kojem je odlučeno o ništavosti ugovora, zbog čega je žalbu tuženog S.T. kao nedozvoljenu u ovom dijelu odbacio temeljem odredbe člana 225. stav 1. u vezi sa članom 213. stav 3. Zakona o parničnom postupku („Službeni glasnik RS“ broj 58/03, 85/03, 74/05, 63/07, 49/09 i 61/13, u daljem tekstu: ZPP).

Dalje je obrazložio da tuženi S.T. osnovano ističe da nije pasivno legitimisan u pogledu zahtjeva za vraćanje kupoprodajne cijene. Naime, kako je utvrđeno da su sporni ugovor od 29.03.2013. godine koji su zaključili tuženi D.M. i M.T., kao prodavci sa jedne strane i tužilac kao kupac sa druge strane, ništav, nalazi da je prvostepeni sud, odlučujući o tužbenom zahtjevu za povrat kupoprodajne cijene, nepravilno primjenio odredbu člana 104. ZOO kada je obavezao tuženog S.T. na vraćanje prodajne cijene kod činjenice da je ovaj tuženi postupao kao punomoćnik prodavaca zbog čega na njemu ne može ležati obaveza vraćanja prodajne cijene jer isti nije ugovorna strana. Kod činjenice da prodavci prodajnu cijenu nisu ni primili, to je isti nisu dužni ni vratiti, pa kako ni tužilac nije ušao u posjed spornog poslovnog prostora to ga nije dužan ni vratiti, jer ni jedna od ugovornih strana nije izvršila svoju obavezu iz ugovora pa nema mjesta restituciji kako to predviđa odredba člana 104. ZOO. Iznos koji tužilac tužbom potražuje na ime prodajne cijene zapravo predstavlja njegovo potraživanje od tuženog S.T. po osnovu usmenog ugovora o djelu i ispostavljenog računa broj 4/03-2013 od 29.03.2013. godine, jer osnov za sticanje ovog iznosa od strane tuženog S.T. nije ugovor o prodaji, pa ovaj tuženi ne može biti obavezan da vrati sporni iznos po osnovu člana 104. ZOO.

Revizijom tužioca osnovano se ukazuje da pobijana drugostepena odluka u dijelu kojim je odbijen tužbeni zahtjev za isplatu iznosa od 113.093,00 KM sa zakonskom zateznom kamatom, u odnosu na tuženog S.T., nije pravilna iz slijedećih razloga.

Iz činjeničnog utvrđenja nižestepenih sudova proizlazi da je tužilac dogovorio sa tuženim S.T.om, koji je kao investitor izgradnje preuzeo sva prava i obaveze prethodnog investitora G.Đ., da za potrebe izgradnje stambeno poslovnog objekta u Prijedoru u naselju „Centar“ izvrši usluge istraživanja lokacije, urbanizma i tehnologije, izrade i projektovanja, idejnih rješenja i izrade projektno tehničke dokumentacije. Pravilno nižestepeni sudovi zaključuju da ovaj usmeni dogovor tužioca i tuženog S.T. ima karakter ugovora o djelu u smislu odredbe člana 600. ZOO.

Tuženi S.T. je investitor predmetnog stambeno-poslovnog objekta u sklopu koga je i predmetni poslovni prostor, na osnovu ugovora o zajedničkoj izgradnji stambeno-poslovnog objekta zaključenog sa tuženim D.M. i M.T. zaključenog 26.10.2010. godine, prema kome on kao investitor izgradnje unosi u zajedničku izgradnju finansijska sredstva potrebna za pribavljanje investiciono-tehničke dokumentacije, svih potrebnih odobrenja i saglasnosti i sredstva za izgradnju stambeno-poslovnog objekta i obavezuje se preduzeti sve potrebne radnje i finansirati izradu investiciono-tehničke dokumentacije, pribavljanje odobrenja za izgradnju sa izradom idejnog i izvedbenog projekta i izvesti sve radove, a tuženi D.M. i M.T. u zajedničku izgradnju ulažu zemljište. Ugovarači su dogovorili i šta će kome nakon izgradnje objekta pripasti u svojину.

Nije sporno da je tužilac izvršio dogovorene poslove, odnosno izradio projektno tehničku dokumentaciju, da je dana 09.02.2013. godine sastavljen zapisnik koji su potpisali zakonski zastupnik tužioca i tuženi S.T. kao naručilac posla, u kome se konstatuje da su ti radovi izvršeni.

Tužiocu za ove poslove nije isplaćena naknada, te je sa tuženim S.T. dogovorio dana 09.02.2013. godine kada je sastavljen zapisnik, da mu se za izvršene poslove kompenzacijom obezbjedi poslovni prostor PP 16a površine 57,7 m² na prvom spratu stambeno poslovnog objekta u izgradnji. U pogledu vrijednosti izvršenih radova tužilac je tuženom S.T. 29.03.2013. godine ispostavio račun za izvršene usluge, prema kome je cijena izvršenih usluga tužioca 113.093,00 KM. Na taj račun tuženi S.T. nije prigovario.

Da je vrijednost tih radova 113.093,00 KM proizlazi i iz ugovora o kupoprodaji od 29.03.2013. godine, koji je potpisao S.T. kao punomoćnik ostalih tuženih. Takođe, i iz nalaza i dopune nalaza vještaka građevinske struke proizlazi da vrijednost radova koje je tužilac naveo u računu od 29.03.2013. godine za predmetni stambeno poslovni objekat, odgovara stvarnoj vrijednosti izvedenih radova i usluga iz tog računa.

Iz izvedenih dokaza (iskaza parničnih stranaka i samog sadržaja ugovora o kupoprodaji) proizlazi da je ugovor o kupoprodaji zaključen samo iz razloga da se realizuje usmeni ugovor o djelu i tužiocu plate izvedeni radovi, tako da mu se umjesto isplate naknade u visini vrijednosti izvršenih radova obezbjedi poslovni prostor na kome bi stekao pravo svojine, a čija vrijednost je jednaka vrijednosti izvršenih radova od strane tužioca.

Pravosnažnom presudom koja nije predmet pobijanja utvrđeno je da je taj ugovor ništav, te nije došlo do plaćanja tužiocu izvedenih radova na tako ugovoren način.

Međutim, između tužioca i tuženog S.T. i dalje je ostao da važi ugovor o djelu, prema kome tužiocu pripada naknada za izvršeni rad u visini vrijednosti tih radova od 113.093,00 KM. Obveznik plaćanja te naknade je tuženi S.T., koji je prema ugovoru o zajedničkoj izgradnji od 26.10.2010. godine, koji je zaključio sa ostalim tuženim, investitor izgradnje koji unosi u zajedničku izgradnju finansijska sredstva potrebna za pribavljanje investiciono-tehničke dokumentacije, svih potrebnih odobrenja i saglasnosti i sredstva za izgradnju stambeno-poslovnog objekta i finansira izradu

investiciono-tehničke dokumentacije, pribavljanje odobrenja za izgradnju sa izradom idejnog i izvedbenog projekta, dok ostali tuženi u pogledu tog tužbenog zahtjeva nisu u materijalno pravnom odnosu sa tužiocem.

Zato, činjenica što je tužilac u tužbenom zahtjevu kojim traži da mu se plati iznos od 113.093,00 KM, naznačio pravni osnov - vraćanje kupoprodajne cijne, ne veže sud jer isti nije vezan pravnim osnovom tužbe.

Pravni osnov za isplatu vrijednosti izvršenih radova je ugovor o djelu - član 600. ZOO, za koju isplatu je tuženi S.T. kao naručilac radova i finansijer istih jedini pasivno legitimisan. Tužiocu na taj iznos pripada i pravo na zakonsku zateznu kamatu od padanja u docnju 01.07.2013. godine (kada je dogovoreno plaćanje) do isplate.

Iz navedenih razloga ovaj sud nalazi da je drugostepena presuda u navedenom dijelu donesena pogrešnom primjenom materijalnog prava, zbog čega je reviziju valjalo djelimično usvojiti i odlučiti kao u izreci na osnovu odredbe člana 250. stav 1. ZPP.

Mada tužilac u reviziji navodi da drugostepenu presudu pobija u stavu 2. i 3. izreke presude, on u revizionom prijedlogu traži da se revizija usvoji, pobijana presuda preinači i tuženi solidarno obavežu da tužiocu isplate iznos od 113.093,00 KM, sa zakonskom zateznom kamatom i troškovima postupka.

Odredbom člana 237. stav 1. ZPP propisano je da stranke mogu izjaviti reviziju protiv pravosnažne presude donesene u drugom stepenu u roku od 30 dana od dana dostavljanja prepisa presude. Revizija je vanredan, samostalan, devolutivan i nesuspendivan pravni lijek stranaka protiv pravosnažne presude donesene u drugom stepenu.

Iz stanja spisa proizlazi da je prvostepenom presudom tužbeni zahtjev tužioca za isplatu iznosa od 113.093,00 KM sa zakonskom zateznom kamatom, u odnosu na tužene D.M. i M.T. odbijen i da protiv prvostepene presude tužilac nije izjavljivao žalbu, pa je prvostepena presuda u tom dijelu postala pravosnažna.

Slijedom navedenog, zbog pravila o zabrani preskakanja pravnih lijekova, na osnovu odredbe člana 247. stav 1. ZPP, u vezi sa članom 237. stav 1. istog zakona, revizija tužioca u ovom dijelu je odbačena kao nedozvoljena.

Kako je djelimičnim usvajanjem revizije tužioca drugostepena presuda u pobijanom dijelu preinačena, to je ovaj sud odlučio o troškovima postupka, na osnovu odredbe člana 397. stav 2. ZPP, a u vezi sa članom 386. stav 2. i članom 387. ZPP.

Obavezan je tuženi S.T. da tužiocu, koji je u odnosu na ovog tuženog uspio u parnici oko 50%, na ime troškova cijelog postupka plati iznos od 4.488,40 KM, od čega na ime troškova prvostepenog postupka iznos od 3.828,53 KM (50% od iznosa 7.657,06 KM, koji se odnosi na: sastav tužbe 752,00 KM, uvećan za paušal 188,00 KM, za zastupanje po advokatu na ročištu 25.02.2014. godine iznos od 752,00 KM uvećan za naknadu za jedan sat odustvovanja iz kancelarije 60,00 KM i troškove prevoza na relaciji B.L.-P.-B.L. 47,30 KM, za zastupanje na ročištu 16.04.2015. godine iznos od 752,00 KM uvećan za naknadu za tri sata odustva iz kancelarije u iznosu od 180,00 KM i troškove prevoza na relaciji B.L.-P.-B.L. u iznosu od 47,30 KM, za sastav žalbe po advokatu iznos od 1.128,00 KM, na zastupanje po advokatu na ročištu 27.06.2017. godine iznos od 752,00 KM uvećan za naknadu za jedan sat odsustva iz kancelarije u iznosu od 60,00 KM i troškove

prevoza na relaciji B.L.-P.-B.L. u iznosu od 47,30 KM, za zastupanje po advokatu na ročištu 19.09.2017.godine u iznosu od 752,00 KM uvećan za naknadu za dva sata odustva iz kancelarije 120,00 KM i troškove prevoza na relaciji B.L.-P.-B.L. u iznosu od 47,30 KM, za zastupanje po advokatu na ročištu 02.11.2017. godine iznos od 752,00 KM uvećan za naknadu za jedan sat odustva iz kancelarije u iznosu od 60,00 KM i troškove prevoza na relaciji B.L.-P.-B.L. u iznosu od 47,30 KM, i PDV od 17% u iznosu od 1.112,56 KM, što ukupno iznosi 7.657,06 KM), te na ime troškova revizionog postupka iznos od 659,80 KM (50% od traženog iznosa 1.319,76 KM), sve u skladu sa Tarifnim brojem 2, 9 i 12. Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad advokata ("Službeni glasnik RS" broj 68/05).

Predsjednik vijeća
Tanja Bundalo

Za tačnost otpravka ovjerava
Rukovodilac sudske pisarnice
Amila Podraščić